

NUTIDENS HISTORISKA ENGLAND

Den engelska dimman, foggen, är berömd. Den ärevördiga parlamentsbyggnaden står väl förankrad vid Themsens tungt flytande vatten. Det ser ut som om byggnaden är en stötta mot floden, där överfyllda turistbåtar rör sig fram och åter.

För den som besöker London blir världen ett centrum och det brittiska samväldet en övergripande tanke, som pekar på det som en gång var dvs. världshistoria.

Här vid Big Ben vilar en levande historia. Ja, Palace of Westminster och Buckingham Palace, fungerar som de alltid har gjort dvs. som blickfång för det ärorikt förflutna.

I detta land blir det gamla nytt. Man tar på sätt och vis ett steg tillbaka, för att i nästa ögonblick, med förundran, dra i toalettsnöret. Och se! Det fungerar, trots allt. Ja, på något gudomligt sätt har den åldrande drottningen lyckats bemästra kriser och underliga släktförhållanden med sin kungliga närvaro och konstitutionella prestige.

Man skulle kunna tro att konungahuset är lika spolat och bortglömt som den förre labourledaren Anthony Blair, numera nergrävd i ökensanden, som medlare. Kan man tänka sig en mer olämplig utnämning, om man nu önskar resultat!

Men - den kungliga drottning består både som symbol och representativ förlängning av demokratin alltsedan Edvard III:s tid. Annars kunde det lätt bli ett antal besvärande "borggårdstal" så här i skuggan av Hyde Park, där Speakers ' Corner lever vidare till allmänhetens förtjusning.

Den här sommaren har det engelska kungadömet varit helt tyst. Ja, bortsett från prinsarnas synliga närvaro vid fotbolls-VM i Sydafrika, har allt gått i gamla spår. Det blev inte ens en bild på Viktoria och Daniel i BBC 1. Vad hände egentligen där uppe i norr?

Men när det engelska fotbollslandslaget skall beträda den gröna mattan, då finns bara ett lag och ett intresse. Då hängs den vit/röda flaggan ut över balkonger, fönster, husväggar, affärer och på biltak; flaggan blir allt ifrån gardiner till vimplar.

Varje lägenhet rycks rymma en gammal stolthet från lord Nelsons dagar. Hus blir som vajande skepp i en ofattbart stor flotta för angrepp och försvar. Men det finns inte bara segrar. Problemet är att den engelska fotbollen saknar laganda och en kollektiv envishet.

Svensnis försökte på sin tid ingjuta ett mått av göteborgsk ”fotbollsocialism”, kryddad med värmländsk gladlynthet, men det var stört omöjligt.

Istället hamnade Sven-Göran på tidningen Suns utvikiningsbilagor; kvinnor strömmade till och så var matchen slut.

Ja, för England och dess invånare existerar bara England. När landslaget, efter en andra match, var utslaget ur VM, fanns det inget intresse vare sig för Sydafrika eller internationell fotboll. Man började köra gamla stillbilder från 1966, då som bekant VM-pokalen landade på Wembleys gröna yta.

Nåväl, det går väl an med fotboll. Landet tror sig ju ändå vara ”drottningen” av Champions League. Och detta i ett land där allmänbildningen inte har nått längre än till färjeläget vid Harwich.

Sverige är långt borta för en sann britt. Det är länder med vänstertrafik som gäller, möjligtvis någon avlägsen koloni eller närmaste pub. De geografiska kunskaperna är som sagt begränsade, liksom alla egna prestationer står i orimligt förhållande till andras. England är naturligtvis världsmästare i fotboll på hemmaplan.

Nu har också den stridbare David Cameron tagit över rodret. Han är en verbal begåvning, som vida överskrider tidigare premiärministrar. Nu vill han dra ner det personliga supandet till ett minimum. Pubägarna skall själva reglera alkoholintaget genom adekvat prissättning, tider ändras och invanda vanor sedan medeltiden skall ändras. Inte undra på att man blir skeptisk.

Under generationer har man vant sig vid oisolerade hus och att dagligen ta plats framför öppna braskaminer, med värmande bomullsfiltar och tjocka tweed-kläder, för att samtidigt konsumera hemkörd mat, dvs. frityrindränkt fish and chips.

Men som en riktig drottning skulle säga: ”That’s not my cup of tea!”

Hans-Evert Renérius